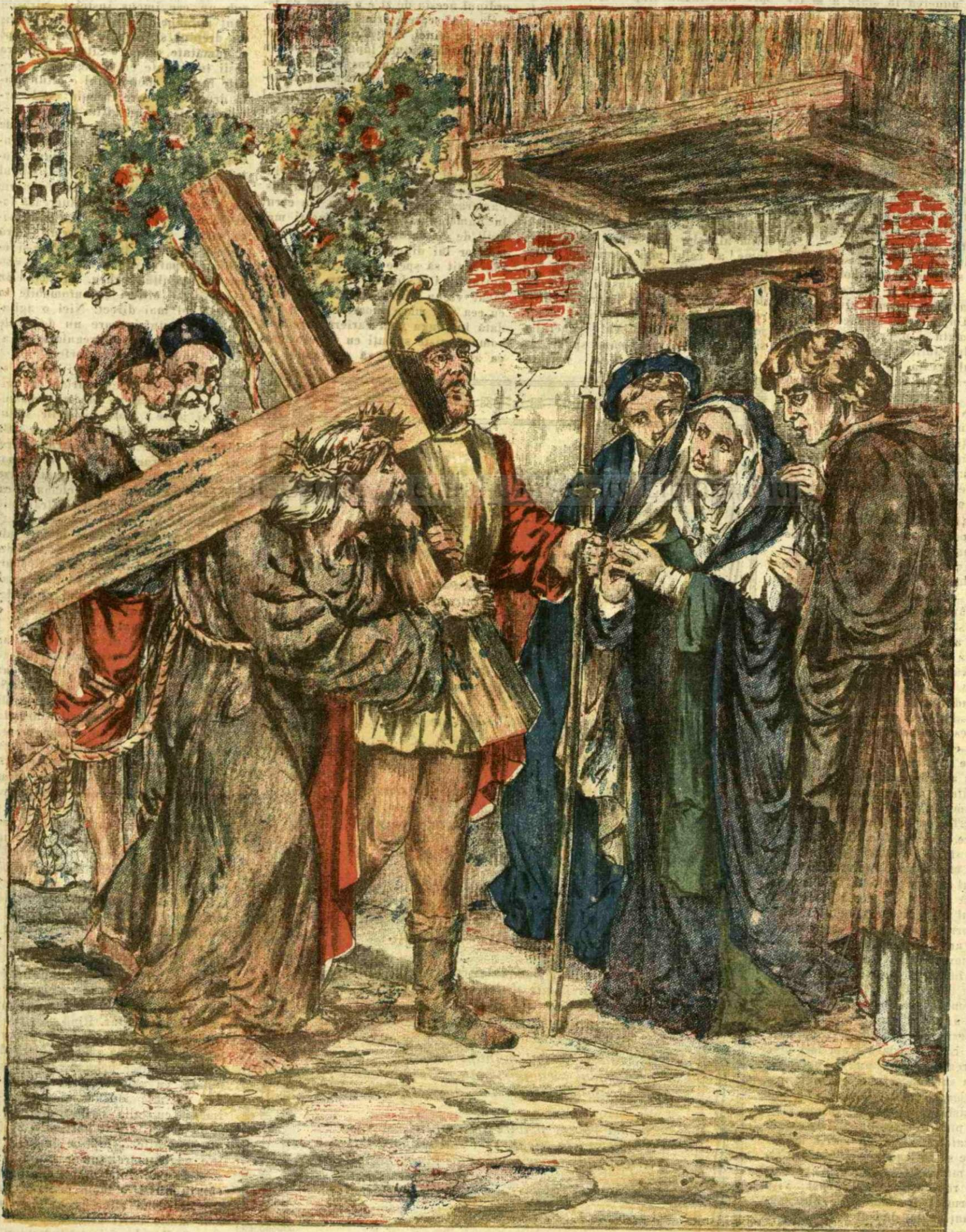

UNIVERSUL LITERAR

ABONAMENTUL
LEI 2,60 ANUAL
ABONAMENTELE SE FAC
NUMAI PE UN AN

COLABORATORII ACESTUI NUMAR
Mestugan, George Gregorian, L. Rebreanu, Leontin Iliescu, Stelian Vasilescu,
C. Teneagaru, M. Hortopan, Ion Scăenaru, Const. A. I. Ghica, C. D. Anastasin

ANUNCIURI
Linia pe pag. 7 și 8
BANI 20

VIA DOLOROSA

Generalul Joffre

de ALPHONSE SÉCHÉ

- URMARE -

Desigur pregătirea nu-i pare unicul factor de succes, nu neglijență nici inspirația feroastră a șefului, nici mai puțin valoarea morală a luptătorilor, dar, ea om care a studiat toate mașinăriile corpului organism militar și social contemporan, socoțte că pregătirea e factorul primordial.

Prin pregătire, nu înțelege de altfel numai punerea în stare a materialului de război, de perfectă funcționare a serviciilor administrației militare, de întreținerea drumurilor, de dezvoltarea căilor ferate, de organizarea intendenței și a serviciului sanitar. Credincios ideii lui dintâi, viziunii precise a problemei pusă de conflictele moderne, asociază natura armatei solidarizându-le. Pregătirea va spun el, este o operă care se impune nu numai legislatorului, nu numai guvernului, nu numai armatei, dar încă tuturor administrațiilor publice, tuturor societăților, tuturor grupărilor, tuturor familiilor, tuturor cetățenilor.

Generalul Joffre chiar scrisese în interesanta sa lucrare „Războiul și societatea”: „O armată valorează ceea ce valorează organismul civil al societății. După luptă să faci responsabilă armata e o eroare grozavă”. Generalul Joffre împărtășește în totul felul acesta de a vedea. Dânsul spune: „Toți și fiecare în parte trebuie să concureze la apărarea națională. Nici un gest colectiv sau individual nu-i este indiferent. Ori ce bunăvoință contribuie la reușita ei. Se îmbogățește deopotrivă cu invenția cea mai genială ca și cu munca cea mai modestă. Orice neîncredere cât de mică obosește.”

„Ea este rezultatul tuturor stărilor, generale sau particulare, pozitive sau negative, inteligente sau cronate, meritorii sau vinovate, ale prezentului și ale trecutului, în toate ramurile activității naționale. Este astfel strâns legată de viața națională și poate să se dezvolte în acord perfect cu activitatea, prosperitatea și civilizația țării.”

Justificând, în trecut, politica colonială a Franței, enunță principiul acesta, adevărată lege economică și socială: „Puterea unei țări, siguranța ei crește cu prosperitatea ei și cu aceea a copiilor ei”. Cu o condiție totuși, „se că fiecare să primească în favoarea apărării obștești, prelevările trebuitoare asupra bunurilor și asupra timpului său”. Și din nou adăugă: „Trebuie să fim gata!”

Dar ce înseamnă a fi gata? Înseamnă să fi prevăzut totul. Ca și autorul mașinei de explorat timpul, scriitorul englez H. G. Wells ar putea să spună: „Războiul intră în domeniul științelor exacte”. Și încă „orice armă nouă, orice complicație nouă a artei războiului, face mai urgentă nevoia unei pregătiri deliberate și întinse perspective naționale de amatori.”

Prea multă vreme, din nefericire, Franța a trecut drept una din națiile acestea de amatori. Când războiul a izbucnit, dacă n'am fost mai bine pregătiți vina nu va putea fi pusă în sarcina șefului statului nostru major general. Declarațiile lui, care există, dovedesc în deajuns simțul lui practic și voința-i limpede de organizator. Nu e un spirit lăudăros care să se joace cu cuvintele. Nimenea mai mult ca dânsul n'are conștiința realităților. Alții pot visa transformări fundamentale ale apărării naționale, dânsul se ferește de experiențe. Rămâne la vechiile principii, la cea ce enuoaște doriind nu mai să perfecționeze cât mai mult cu putință, organizarea armatei și a națiunii înșasi, în vederea războiu-

lui. Știe că în cazul cel mai rău, se va putea face în câteva săptămâni un soldat mai mult sau mai puțin bun, dar nu știe să facă formidabilele trebuințele armatelor naționale moderne. Și o spune hotărât: „Pentru a fi gata azi, trebuie dinainte să orientezi cu metodă, cu tenacitate, toate izvoarele țării, toată inteligența copiilor ei, toată energia lor morală în spre un singur scop: victoria. Trebuie să fi organizat și prevăzut totul. Odată ostilitățile începute, nici o improvizare nu va mai putea fi valabilă. Ceea ce va lipsi atunci, va lipsi definitiv. Și cea mai mică lacună poate să pricinuiască un dezastru”.

Ce de lacune, ce de lipsuri totuși în organizarea noastră! Cu toate acestea generalul Joffre va face față cu un curaj, un sânge rece, o tenacitate nespusă, celei mai gigantice, celei mai acelușale puteri militare care a existat vreodată.

Datorită lui, datorită avântului sublim al celor mai eroici soldați din lume, al celui mai admirabil popor de pe glob, Franța va fi scăpată. Va putea face ceea ce însuși șeful credea cu neputință: să improvizeze, să repare neprevederile, erorile, neglijențele și greseliile. Ah! generalismul avea dreptate când spunea că organizarea materială a armatei

ori cât de perfectă ar fi și instrucția ori cât ar fi fost de desăvârșită, aceste două lucruri la un loc, nu vor putea ajunge să asigure victoria, dacă sufletul ar lipsi”.

N'au lipsit inimile și hotărârile, pentru a vorbi ca Gambetta. S'au ridicat la înălțimea pericolelor ce-au căzut asupra patriei. Toți, de la cel mai mic la cel mai sus pus, și-au făcut cu voce bună datoria. Nu există măturie mai strălucitoare a valorii comune decât ordinul de zi al generalului Joffre, după bătălia de la Marna; cum nu există altul care să onoreze mai mult pe ael șef care a condus asemenea trupe la victorie. Simplu, elocvent, afectuos, mișcător, ordinul acesta de zi e o pagină de istorie. „A șasea armată a susținut, timp de cinci zile fără întrerupere și fără slăbiciune, lupta împotriva unui adversar numeros și al cărei succes a exaltat până în prezent moralul. Lupta a fost grea; numărul morților, oboseala datorită lipsei de somn și adesea de hrană au depășit tot ceea ce și poate închipui cineva; ați îndurat totul cu o bărbăție, cu o tărie și o răbdare pe care cuvintele nu le pot gloriofa îndeajuns. Camarazi, generalul vostru v'a cerut în numele patriei să vă faceți mai mult de cit datoria; ați răspuns chemărilor lui dincolo de ceea ce ar fi îndrăznit să spero că va putea fi cu putință... Cât despre mine, dacă am făcut vreun bine, am fost răsplătit cu cea mai mare onoare ce mi-a fost dată în lunga mea carieră; aceea să comand niște soldați cu sufletul mare ca ale voastre. Și vă mulțumesc cu

o vie emoție, căci vouă vă datoroesc îndeplinirea scopului către care am tins din tot sufletul, din toate puterile noastre de patruzeci și patru de ani, către revanșa de la 1870”.

Omul care a scris aceste rânduri s'a zgrăvit într'însele în întregime. Să mergem dar spre el; îl vom regăsi așa cum ni l'am zgrăvit mai dinainte.

Mai întâi cadrel, terenul pe care se exercită inteligența, răbdarea, puterea lui.

Printr'o lovitură magică de bacchetă, ne vom transporta acum în chip tainic în locul acela enigmatic care se numește marele cartier general. În chip oficial localitatea n'are nici un nume. E noapte, o noapte rece sub un cer imens înstelat. Străzile sunt aproape pustii; singuri ofițeri au dreptul să circule după ora opt și jumătate seara. Cîteva felinare roșii însemnate cu o săgeată și așezate la cinci metri unul e altul, acată drumul pe care trebuie să-l urmăm. Mai este un ultim felinar, purtînd o inscripție cu litere albe și de data asta, e o săgeată cu vîrf îndreptat spre pămînt: am ajuns. Totul e tăcut și liniștit; generalismul a făcut locul acesta tot atât de tainic ca și asemănarea lui. Se lucrează totuși; creierul armatei e ca și armata însăși, vecinic neadornit. Fără voie te gîndești la Argus care-și odihnea o parte din ființa lui în vreme ce cealaltă veghea. Din clud în ciud soseser ofițeri și automobile în chipul cel mai direct. Nici o agitație, nici o infrigurare nu domnește aci; funcționarea e regulată ca aceea a unui organism perfect echilibrat. O santinelă a cărei umbră se proiectează limpede pe drum, un grilaj, o curte, cîteva clădiri uclămurite și joase; toate birourile statului major se află aci. Colo se află biroul al treilea, celula diriguitoare, de unde porneac ordinile cele mai însemnate, hotărârile cele mai grave pe care telegraful și telefonul, ca tot atitea fibre nervoase, le transmiț cu înțeața fulgerului centrelor nervoase accesorii: Statele majore ale armatelor. Iată biroul al doilea, de sluciri asupra inamicului. E lobul memoriei vecinic gata să fie consultat de inteligență: biroul al treilea în sfîrșit primul birou. Acesta se ocupă de personal și de material. E marele servitor al acțiunii. El are datoria să reînnoiască necontenit tunurile, puștile, trupele, ofițerii, munițiile. Mare regulator al circulației și al nutriției trimite singele plin de viață tuturor membrilor armatei.

În afară de statul major propriu zis, și la o distanță X care poate să varieze de un oarecare număr de kilometri, se află direcțiunea transporturilor. Direcțiunea aceasta este un fel de autrepozit nostru, un fel de stomac adine și fără fund sau mai de grabă un tub digestiv gigantic care centralizează, asimilează și conduce materialele indispensabile pe care voința primului birou te va utiliza în toate armatele. Direcția aceasta are menirea aprovizionării, — munițiilor și hrană. — căilor ferate.

În fața noastră se află o ușă. Intrăm. Străbătînd o sală cu pereții goi, trece grăbit un ofițer cu chipul împodobit cu frunze de stejar. El o? Nu, e un general medic, directorul serviciului sanitar. Rînd pe rînd, întâlnim un colonel îmbrăcat în uniformă nouă de un albastru foarte deschis; un ofițer belgian, cu figura blîndă, cu chipul îndrăzneț pe ceafă; un mic japonez și un englez imens, cu talia strînsă deșigur într'un corset, ambii purtînd o uniformă pămîntie... Iată-ne însfîrșit într'o odaie mare, sumar mobilată: o sobă de tuci, într'un colț cîteva cărți câteva hîrtii, o tablă neagră, câteva scaune, două mese pe care se află mai multe hărți desfăcute. Aici lucrează dînsul, aici se gîndește și dă ordine. Decorul e demn de omul a-costa mare.

Trad de Const. A. I. Ghica

SONETE

I.
Am fost la ea și, pentru pr
Plăcut înflorat, intrai în cas
In casa lor micuță și frumoasă
In casa lor săracă, dar curată.

Am fost la ea și-alăt de dragăstoasă,
Năvă, veselă și răsfătată
M'a îmbrățișat cu dor, nevinovată,
Învăluindu-mă în dragostea-i durioasă.

Ca doi bătrâni albiți de vreme bună,
Cu sufletele tinere, senine,
Am stat la gura sobei împreună.

I-am zis: „Să-mi fie cu isbândă ceasul
„Și primul pas, în casa ta, la tine”.
I-am zis, și domnul să-mi audă glasul!

II.

Sunt singur în odaie astă-seară
Și'n plictiseala-aceasta dureroasă,
Mă simt stingher, străin la mine neasă,
Și'nstrăimarea-aceasta mă'nșioară...

Aș vrea să uit povara ce m-apasă,
Aș vrea în minte dulce să-mi apară
Icoana vremilor de-odinioară,
Să-mi retrădesc iubirea mea frumoasă.

Aș vrea să-i simt mînuța delicată,
Prin părul meu purtându-și desmierdarea;
Și sărutându-i gura parfumată,

Să mă robesc privire-i ei senine,
S'o strâng la piept, să-i simt înflorarea,
.. S'o văd măcar trecând pe lângă mine!...

Stelian Voșilescu

Rău, tot mai rău...

de C. P. ANASTASIU

Peste câteva zile veneau sfințele sărbători de Paști, — cind inimile tuturor tresar ca de o bucurie trinească ca o binecuvîntare de acel care-și stăpînuie lumea, — și numai Vasile, al Floarei era trist, ca în ajunul ori sfîrșitul unei nenorociri. Numai el sta fără vreo bucurie, fără vreun ajutor, cu atîtea suferințe pe lângă el care așteptau mîngîierea lui, hrana isvorită din munca lui, — toate de la el. El era săracul Răduceștilor. Sărac ca un cerșitor, afară că avea o dărănitură de casă la marginea satului și pe lângă asta o pereche de boi, juncan și juncel, moștenire de la bătrîni.

Muncise zile întregi și nopți uneori, dar toată munca lui mai grea ca o povară, nu prindea nici un alt spor decît ca putea să cumpere o pâine, ori, cîtiva pumni de mălai pe zi, ca să potolească foamea celor cinci copilași. De la o vreme, în sat nu mai găsea unde să muncească. — Se vede că așa-i era dat omului — iar la oraș ori chiar în alte sate din apropiere i-ar fi venit greu, foarte greu, căci nu putea să-și lase nevasta și copiii singuri acolo, unde sebeau.

Măriuca, nevastă-sa, de cîteva luni dela o facere era și bolnavă. Cît nu cheltuise și cu leacurile. Aveau un cal, îl vîndu, n'avea ce face. Dar să vîndă și boii? A, nu, nu puteau face așa lucru, ar fi însemnat să-și slîngă singuri scînteia muii oricît de mică nădejde.

— Mă duc, nevastă, spuse într-o zi hotărît Vasile, Măriucă, unde m'oi îndrepta capul și m'oi duce picioarele, că doar așa picioare subțirite n'oi avea, — și să vedem n'oi găsi ceva de lucru... Altfel nu-i clip de trăit... N'aș vrea să ne cîmpocască mîruntăele în zile luminate...

Luă desaga la spinare și făcu de cîteva ori cruce: Fie ce-o fi!

— Du-te cu bine și să ne ajute Dumnezeu, Vasile, îl petrecu Măriuca pînă la porțiță.

Porni cînd toamnă se arăta soarele. Din depărtare se auzeau chiuituri și un cîntec pornit din cobză și scripcă.

În drum spre han întîlni pe boerul Capadochin. Acesta sta în trăsură și vorbea cu cîtiva prieteni cari rîdeau. Cum văzu boerul pe Vasile, îl strigă:

— Ei, rămîne mă, nu te mai întorci la vorba mea? O sută, făcă, îți dau, — vrei ori ba? Uite că plec, și mult n'oi să mai dai ochii cu mine: nici să îți mai calci prin curtea mea.

— De, boerule... răspunse Vasile, dînd din cap, iar după ce-și scose căciula, împins par' că de cineva de la spate porni mai iute la drum, și în hațul celor din trăsură.

Drumul era lung, trebuia să treacă multe sate, să poposească în multe locuri, ca s'ajungă la oraș unde-și putea găsi meargă. Trecuse de prînz, și de abia era la mijlocul drumului.

Ii da boerul pe Juncan și Juncel o sută de lei!

O sută de lei! Ii vedea, așa i se părea, banii aceia mulți pen-

tru el, mai întîi în mîinile boerului, apoi în ale lui, în pungușoara lui, dar cît de greu îi venea să se despartă de aceia care îl ajutaseră atîta timp și uneori cu atîta folos la muncă.

Asfințea soarele; răcoarea searei se imprăștiă încetul cu încetul; pe șosea treceau mereu trăsuri în fuga cailor, ori care cu boi în mersul lor domol și leșgănat.

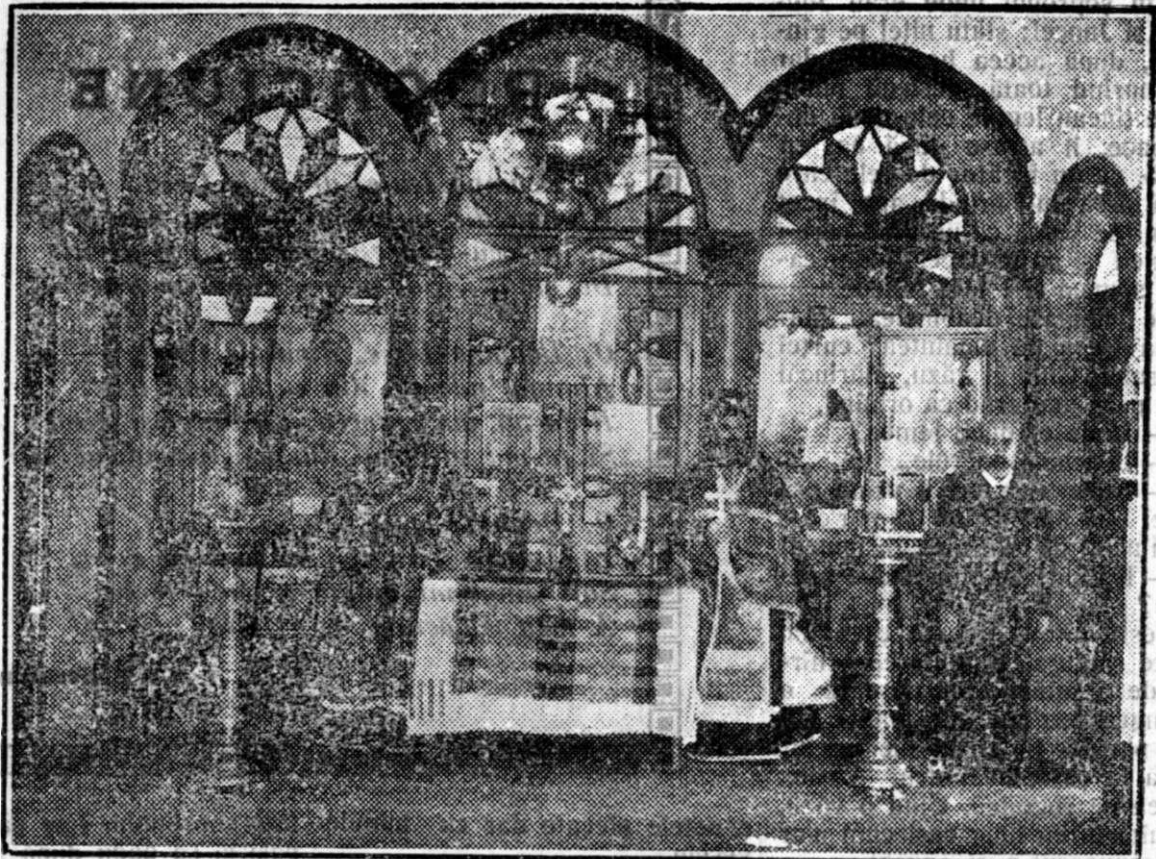
Pe Vasile abia îl mai ducău picioarele tîrîndu-și-le ca și cum avea jăratec sub călcăiul lor.

Ajunse seara, cînd orașul luase starea lui monotonă și întunecoasă ca și căsuța lui din Răducești. Era în inima orașului Vasile, cînd începu să plouă încet, apoi mai tare, gonind pușiniu trecători de pe străzi iar el intră la o bragagerie, unde, șezînd retras pe un colț de bancă, fricos să nu-l gonească bulgarul începu să lase frâu liber gin-

durilor, luînd aici o hotărîre, aci alta, pînă cînd, în cele din urmă se duse la stăpînul prăvăliei cerîndu-i un locșor, cu simbria oricare i-ar fi dat-o, numai ca să muncească.

— Bine bre! Faci un pol!

Și îl trimise într-o magazie unde ținea sacii cu făina de miei, ca să doarmă. Dimineața, cînd mai erau două ceasuri pînă să se ivescă zorile, bulgarul, fără să-l mai strige îl apucă de păr tîrîndu-l. După ce se sculă îi porunci să ia în spinare un cazan de aramă, foarte mare, ca să-l ducă la un vecin. Ii răspunse Vasile că nu poate, mai ales din pricina oboselii. Atît trebuî bulgarului, începu să-l injure, să-l ghiontească fără nici o milă. La prînz luînd niște făină de miei și din greșală vîrsînd-o, un lucrător repetă aceeași scenă de dimineață, și spunînd stăpînului să-l gonească că-i piază rea în prăvălie. Peste câteva clipe

PARAGLISUL ROMĂNESC DIN IERUSALIM

OSPATUL

*Golgota 'si urba' n'indaple mistia' catebrala' 1709, 6181
Isus, pe trista cubne, cu cerul a rãmas. 1111, n' 1111
Cu multiciunea unei talpini insiptã n' vas 1111 1111
Din gtu-atins de lunã, ii, cade fața palã. 1111 1111*

*Departe scãnteiazã orașu' noãn, de ziduri, 1111 1111
Ard toate prebuitindeni: ospete largi se n'itã, 1111 1111
Bãtrini, femei și tineri, cît mesele-i cuprind, 1111 1111
Adulmecã miredsma' ce fumegã din blduri. 1111 1111*

*Și fãlcile dau goanã și muzicile c'ntã, 1111 1111
«Sã hem pentru împãratul eternei mãltimi laimul o 1111
Și buzele aprinse cu focul de grãsimã, 1111 1111
Din cupe-ad'ncei, în spasaturi de hohote, se aritã...»*

*Și toți, din su în tatã, de-avãlma prind să spue:
— În falungai cu pietre! — Eu numai l'am cãrpi...
— Ba eu i-am rãpi restimãntul! — Eurana i-am lãrzi...
— Otel i-am dat! — Eu spini! — Eu l'am bătut în cãrzi...*

*Doar aibete feribare, din pleoape trist adie...
Și n' timp ce crește larva, ies palide în prag:
Suspina lung, cu ochii spre dealul dus și vag,
Pe care crucea n' lunã imaginea-și sublie...*

George Gregorian

se găsea iar pe stradă, cu de saga la spinare, cu capul ului neștiind unde să se ducă. De tunci chiar stătu pe o margine de trotuar, singur, ca un căm bolnav și fără stăpîn, iar sear cînd orașul luă aspectul lui cald și întunecos cași cu o seară i urmă, zări taraba unui negușta de limonadă pe care dormi pînă a doua zi; dar și acolo fu scula de un om cărunț și mic, care turnă în cap o cofă cu apă.

Porni încet, ca un bolnav, se pãru drumul spre Răducești atunci, lung, ca niciodată, nestiuit. Noaptea, tãrziu, ajunse acã să. Măriuca încă nu dormise, sta la ferestruica fără geam, e capul între mîini, cu privirile pierdute. Cînd intră Vasile, i casă tresări și câteva lacrimi i isvorãrã din ochi.

Începu Vasile să-i povestească povestea drumului lui.

În colțul odăii într'un pãțșor pe o rogojină dormeau, cași cum n'ar fi fost ei acolo, fără cel mã mic zgomot, copilasii lor.

Era obosit foarte, Vasile, și simțea că nu mai poate spun și altele.

— Nevastă, zise el, tãrziu, a proape de miezul nopții, să vin dem boii...

Cuvintele acestea le strãpu serã inimile.

— Nu... nu face asta... Vasile Rãmãnem pe drumuri... Vrei și să 'ntindem palma la unul și l altul ca să ne pue o bucățică de pâine... Nu... Vasile... Nu te gãn desti la ei? și Măriuca arãtã copiii.

— Nevastă, murim de foame suntem buni de dat la cãm

N'avem și noi un sãcșor de mãlai de porumb, n'avem și na barem, ca toți bamenii, un porc cîteva giini acolo; nimic... Și si nãdãjdum la vreun ajutor! Doan ne pãzește, cã, zic boerii: to săracul e hot, tot săracul pãgîn Spune-mi mie, na, la cin' să mi duc să-l rog, să-i cad în genuchi să-i sãrut mîna, iaca, na, îndrep teazã-mã la cin' să mã duc...

A doua zi, cînd Vasile dormea încă, Măriuca se sculã cînd s

ingina ziua cu noaptea și se du-se în șopronul unde erau Jun-can și Juncel; stătu nițel pe gin-duri, după aceea boierul dar tremurând toată, văzând că care țineau legăte cele două do-bitoare, îi atrase după ea, cu frică, ca un făcător de rele care fură și să nu-l prindă, apoi încet porni pe șosea cu un gînd care-i spunea și nu te duce, — dar ca-re-i spunea și : fugi repede.

Se luminase deabinelea. Mă-riucă trecu pe dinaintea curței boerului. Cînd îl văzu, Măriucă i se păru mai crud ca oricînd.

— Unde te duci, femeie?

— Ia'ncoa... boerule...

— Nu cumva vei fi vrînd să vinzi boii ăia? Ptiu! da par'că-s nemîncați de zile întregi, femeie!

— Îi vind! Und' să-i duc boe-rule?

Peste cîteva minute eșea din curte singură, în mîna cu o hir-tie de o sută de lei, pe care o stringea într'una de teamă să n'o piardă. În virtutea picioarelor intră în casă. Înăuntru, Vasile, se uita la ea lung cași cum n'ar fi recunoscut-o și spuse:

— Da unde-ai umblat nevastă?

— Ia afară, omule.

— Ai fost și prin șopron Le-at dat șuchenilor paele alea?

— Nu le-am dat... bată-le cio-rite... că prea uit și eu...

— Da pentru ce nevastă să iți? Că doar n'ei fi fată de mă-rîtat... Un așa lucru nu se uită, că vîta și ea are suflet ca și o-mul, și dacă nu-i dai o zi două, cîinci, șapte, odat' te trezești cu ea lemn... Și după aia ce te faci nevastă! Iău să mă reped eu.

Vru să iasă, dar Măriuca îl oări:

— Nu te mai duce... nu mai sunt... acolo...

— Că doar nu i-or fi furat.

— I-am dat boerului... i-am vindut...

— Hōțului, muere? Ori și-a luat Dumnezeu mințile, ori ce și-a venit? Spune, muere, dacă nu vrei să te...

— Vasile, tu ai spus eri... Uite... și banii... și arată hirtia mo-tolită, aruncînd-o lingă el.

În hirtia cea albastră vedea Vasile toate durerile și nenoro-cirile lui, a nevestii și a co-piilor.

Cînd se sculară mai tîrziu co-piile, strigînd care pe mama, care pe tată, simțind fiori și reci și calde prin tot corpul, Vasile și Măriuca se privi unul pe altul.

În toate serile denilor se du-ceau la biserică. Într'un colț, a-colo unde luminile lumînărilor nu erau așa de vii, tustrei, Vasi-le și Măriuca împreună cu Radu, copilul mai mare și sebeau ală-turi, tăcuți. La sfîrșitul slujbei bisericești se duceau spre casă de asemenea tăcuți. Pe amîndoi îi muncea aceiași amintire care se împropăta mereu în mințile lor: boii. Cumpăraseră ei multe, prea multe chiar pentru ei, spre a petrece sărbătorile mai în tih-nă, — mai alinaseră și cîteva neajunsuri de care nu credeau să scape vreodată, ori așa de eurînd, și totuși amintirea stă-tea mereu vie.

Noaptea Invierei. Clopotele sună prelung; bărbați și femei, tineri și bătrîni stau împrejurul mesei din curtea bisericii, cu

capetele plecate dar cu inimile vesale.

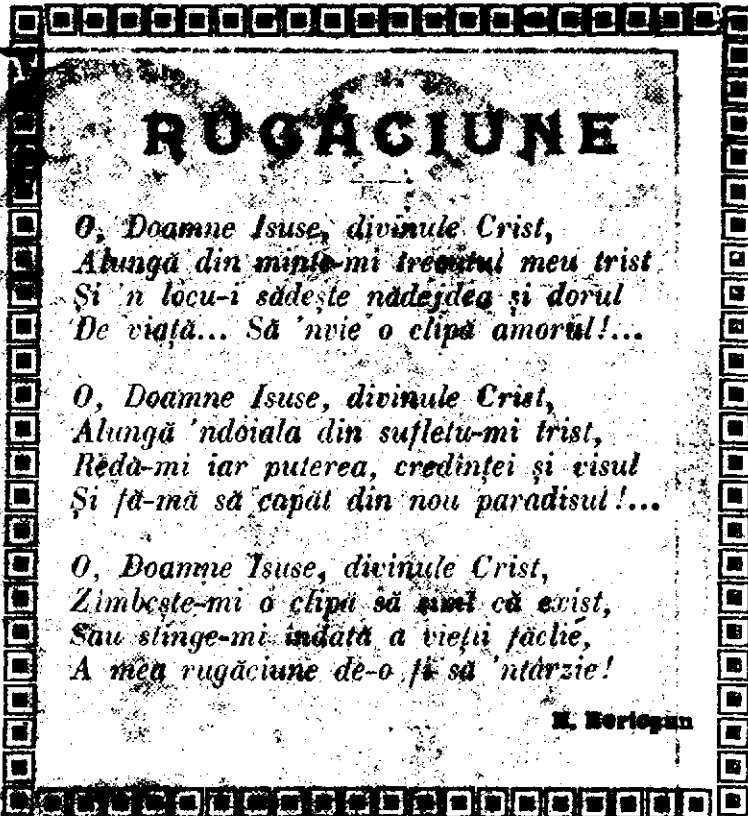
Prîntre enoriași era și Vasile și Măriuca. Vasile era abătut, slab, abia îl mai cunoșteai. Gin-durile-i fugeau departe la Jun-can și Juncel...

Fără să spue Măriucăi vre-o vorbă, dîndu-se după fiecare om ca să nu-l vadă ea, eși din curte și lute, tremurînd, simțînd că respirația-i se oprește, că-i ard tîmplele, porni spre curtea boe-rului. În fața porții, un felinar.

După ce trecu pe un drumușor rupt din șosea, se văzu înaintea pîrleazului, se simți c'o putere de taur, agățîndu-se de pîrleaz se urcă coborînd în partea ce-alaltă, unde domnea aceeași li-niște ca și pe șosea, numai că de departe ca printr'o sită, se zărea o lumină mică, mică de tot, cît un galben... Cînd ajunse în

fața șopronului i se păru c'aude pași și se dădu după niște lem-ne; apoi deschise ușa închisă c'un zăvor, intră înăuntru, băi-bînd prin întrunericul de nepă-truns pînă cînd simți sub mîini ce va lin, ca o mătăsu, pielea unui dobitoc. Pusese mîna pe Juncel, iar în stînga era Juncan. Îi mîngie Vasile pe cap, pe corp. Ca să-i mai aibă, ca să-i mai ia de acolo, ar fi fost lucru greu, pes-te puțință; și chiar dacă ar fi pu-tut ar fi fost prins și ușor se în-țelege unde și-ar mai fi trăit din zile pentru fapta lui...

Îl apucă pe Juncan de cap, ca pe-un copil, cu o dragoste de tată, voind să-l sărute lung, a-poi trecu la Juncel și făcu ace-lăș lucru... Era mulțumit înșfir-șit... se bucura... rîdea, chiar... Se auzi de afară o voce bilbăl-tă, neînțeleasă dar care înspăi-

*O, Doamne Isuse, divinule Crist,
Abungă din mîni-mi tîrecutul meu trist
Și n'locu-i sădește nădejdea și dorul
De viață... Să 'nvie o clipă amorul!...*

*O, Doamne Isuse, divinule Crist,
Abungă 'ndoiala din sufletu-mi trist,
Redă-mi iar puterea, credinței și visul
Și fă-mă să capăt din nou paradisul!...*

*O, Doamne Isuse, divinule Crist,
Zimbește-mi o clipă să simt că exist,
Sau stînge-mi indata a vieții fâclie,
A mea rugăciune de-o fă să 'ntîrzie!*

N. Berleșan

mintă pe Vasile. Ca nebun, iute se ofări, fără să mai bage de gînd la el, îl vede și alargă după el careva, o luă la fugă, prin vie prin porumb, prin toate lo-curile...

O pocnitură de pușcă străbătu șuerînd prin aer și peste puțin nu departe, ca un ecou, se auzi un vaet lung, sîșieter...

La lumina unui felinar de mi-nă cîteva servitori, între care și paznicul, un turc, care trăsese focul de pușcă, văzură fără semn de viață, pe Vasile al Floarci...

Pastele

Primăvara întinde pe pămîntul desgolit, covoru-i de iarbă și de flori, revarsă peste câmpii de-smerdași ploaie de raze calde. Și în firea, deșteptată din amorteala iernii, pasările cîntă, florile ră-spîndesc parfumuri desfătătoare, oamenii își înalță sufletele pe ari-pele fluturătoare ale speranțe-lor noi. Iar în acest ca-dru fermecător, odată cu reveni-rea timpului frumos, celebrăm și învierea lui Christos, a aceluia care s'a jertfit pentru mîntuirea oamenilor, a aceluia care a luptat cu răul ca să aducă binele.

Primăvara topește inghețul iernii aspre, precum Christos a risipit nesimțirea și nepăsarea din ini-mile închise la dragostea frătea-scă. Și amîndoi, ano-timpul blind și reprezentantul divinității mi-loase, ne spun că, după rău, vine binele; ne spun să sperăm și să așteptăm cu încrederea îndrepta-rea rețel de care suferim.

Dar iarna se va întoarce iar cu asprimele ei, pentru că vremea mereu bună moleşte vîaga cor-pului și a sufletului; dar răul va continua să isbucnească printre oameni, pentru că să întărească meritele acelora care nu vor în-ceta să lupte în contra lui.

Se vor întoarce acestea, pentru că așa vrea fatalitatea vieții, dar speranța binelui nu trebuie să se stingă niciodată în sufletele no-astre. Să ne bucurăm de ora pre-zentă, mulțumind cerului de bu-nătățile pe care ni le revarsă acu-ma, și să preamărăm pe acela care a trăit, a murit și a înviat pentru binele omenirii, odată cu primă-vara care cu podoabe noi îmbracă astăzi pămîntul.

N. Tînc

Brizbizuri

*Rosmarin și garoafe
Strejuiau, la geam,
Casa celor trei fetițe,
Ades cînd treceam.*

*Gura lor, o dragă floare,
Și, cînd o cerea
Dorul meu cald, zîmbitoare
Îmi șopti că vrea.*

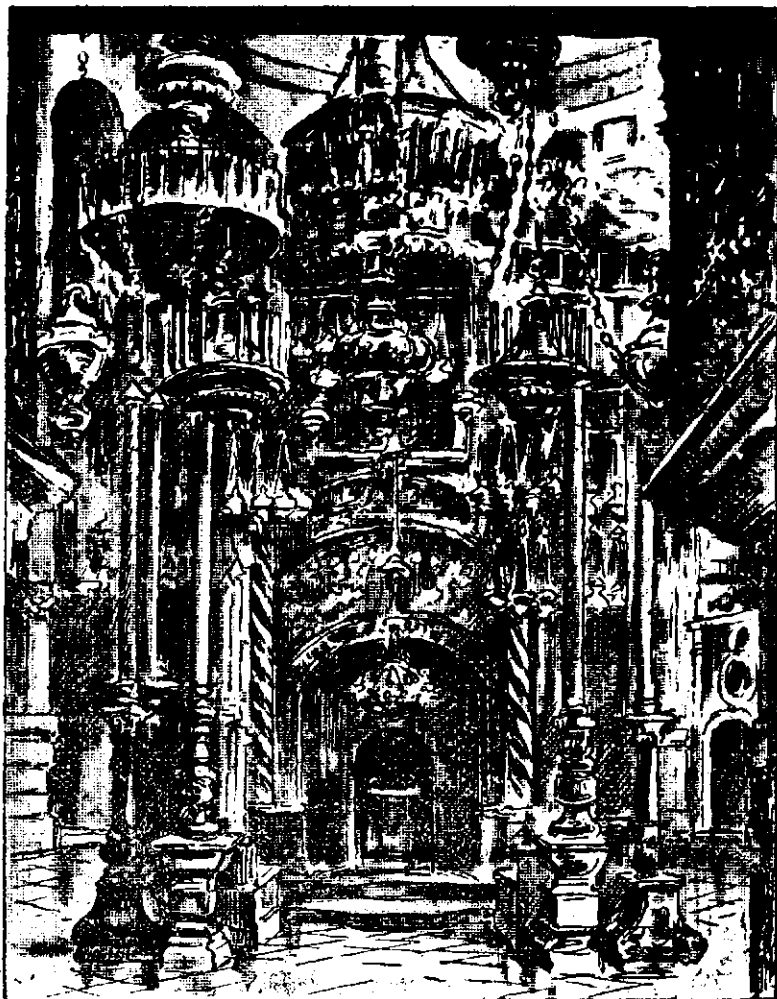
*De atunci a pus dantele
La geam mama lor,
Să mai vad ochii lor, stele
În zadar mî-e dor!..*

*Au putut niște brizbizuri.
Ale umbrii foi,
Să deschid-oșă abisuri
Adînci între noi?*

*Mă înecă azi suspinul
Cînd pe drum pășesc;
La fereastră rosmarinul
Nu, nu'l mai zăresc.*

*Ale mele scumpe visuri
Cînd le văd ca 'n nor
Risipite de brizbizuri,
De durere mor.*

G. Teneșcu

Sf. Mormînt

UNIVERSUL LITERAR
urează cititorilor săi
SARBATORI FERICE

De Paști

Sunt ani de când încercările între oameni nu mai încetează.

Războaiele se succed, iar războiul mondial, dăslăntuit acum a-proupe două ani, a întrecut cloacurile cele mai sângeroase din câte a înregistrat vre-o dată istoria omenirii.

Fără îndoială că acum sunt foarte îngrijorați cei cari au provocat furtuna, văzând că durată și ravagiile războiului au întrecut precedentele lor.

Din nefericire, popoarele s-au așutit prea adânc în prăpastia ce și-au croit-o, ca să mai poată ieși din ea așa curând.

Credința e că până acum lipsește terenul pentru începerea unor tratative de pace.

Deosebiri de vederi sunt atât de mari, ambițiile atât de vaste, încât cine știe câtă vreme va mai trece până când se vor revărsa iarăși pe pământ binefacerile păcii atât de dorite.

În zilele acestea solemne pentru întreaga creștinătate, e cu neputință ca omul să nu-și alunge din inimă ura apropielui, să nu se gândească la Acela care a propovăduit pacea printre oameni și s-a jertfit pe cruce pentru binele omenirii.

Cât de departe sunt oamenii de învățămintele divine ale Mântuitorului!

El a propovădit blândețea, caritatea, iubirea, iar oamenii au înținat cruzimea, persecuțiile și ura, ca o negațiune a perceptelor fundamentale ale religiei lor creștinești. Au mers mai departe, distrugând locașurile sfinte și transformându-le în mormane de ruini fumegânde. Acolo unde se auzeau rugăcuni acum domnesc desolarea și tăcerea de morminte. Și orașe și sate și țări întregi zac azi în cea mai neagră mizerie, iar cădurile de bătrâni, femei și copii, cari au putut să supraviețuiască cataclismului, rățesc flămânzi cu moartea în suflet în jurul ruinelor locuințelor lor de altă dată, plângând pe scumpii lor dispăruți.

Jale și prăpăd peste tot!

Astfel se prezintă lumea în momentul când Mântuitorul înviază din morți, și propovăduiește Paacea.

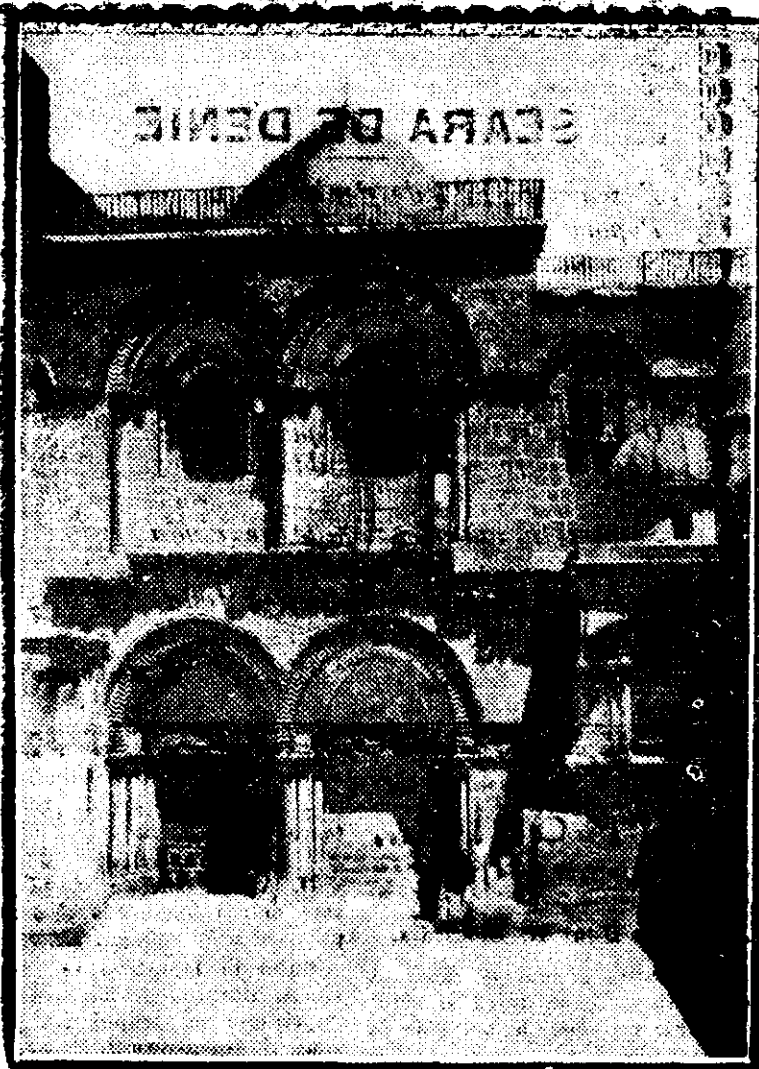
Au trecut 20 de veacuri de când creștinii se adapă la învățămintele scoalei lui Isus. Și ei sunt tot atât de inapoiți în cultul carității și iubirii, ca și în timpurile păgânismului. Câte veacuri vor mai trece oare pentru ca să priceapă oamenii că rostul lor în lume nu este ca să se masacreze între ei! Cine știe? Poate nici o dată nu vor veni timpurile acele ulate. Poate biata omenire e urșită să ducă la infinit, lantul robiei cu care îi încătușează ambibiia conducătorilor lor.

Dar dacă războaiele sunt un instrument al Providenței pentru stărpirea tiraniei de pe pământ și domnia dreptății, atunci să ne îndreptăm urările spre izbândă armateelor liberatoare, și să dorim, în același timp, ca și armata română să devină una din acele armate, pentru desrobirea românilor de pretutindeni, cari, la anul, strănsi la oală, sub acelaș cer românesc, să poată striga:

Christos a înviat!

Trăiască România Mare!

Mestrucean

Biserica Sf. Mormânt. — Exteriorul

Veniți de luați lumină!...

*Cu sufletul ce Domnului se 'nchină,
Veniți, creștini, în noaptea Iivierii,
Sub cerul liniștit al primăverii,
Veniți de luați lumină din lumină!...*

*Să piară toate gândurile rele
Ce neamurile toate le 'nvrăbiră,
Ca să-și arate iarași Crist sub stele;
Veniți de luați lumina ce 'nspiră!...*

*Lumină nouă de Credință plină
Ca să răsară iarăși vremea noastră;
Veniți, Creștini, sub bolțile albastre,
Cu gândul bun veniți de luați lumină!...*

Leontia Iliescu

În drum spre Ghetsimani

de ION SCAENARU

Alergase tot drumul dintre Ierichen și Ghetsimani.

Frumosul-i păr, rășiriat suvițe pe spate, îi rămăsese jumătate prin mărcinii potecilor răsbătute, sandalele îi sângeraseră tălpile, iar vestimintele-i croite din ștofe de Damasc, i se făcuseră toate o zdreanță.

Trebuia s'ajungă înainte de ceasul când El avea să-și înceapă rugăciunea; să-l tulbure n'ar fi îndrăznit, iar ea s'aștepte toată noaptea fără o vorbă mângăitoare de la El, simția că n'ar fi fost în stare.

Istovită cum era, grăbi pașii. Scarile, asfințind, vărsa valuri de purpură pe măslinii grădinilor din asfara cutății, sările porniau să se întancească iar apa Kedronului să strălucească mai metalic, în întunericul ce se lăsase deabindea.

Ocoli o livadă așezată la intrătăierea drumului și eșind în șes, se opri cercetând întinderile. Muntele tot nu se zăria.

Porni iarăși.

Gândurile-i acum, într'un vâlmășag nebun, îi încetecau parca sub greutatea lor mersul. Dinainte-i vedea, când apropiindu-se, când depărtându-se, ca un miraj din povestile minunatului Babylon, palatul lăsat acolo. Apoi gândul, intrerupt o clipă, se întorcea spre tatăl său, cărturarul, cu nepotolita-i ură contra Celui ce se da Fiul lui Dumnezeu, agitănd poporul. Simția însă, acum, ca o ușurare știindu-se scăpată de robia lui, de doctrinele-i reci la care sufletu-i nu se putuse adapta, de materialismul științelor spre care nici odată nu se simțise atrasă. Trăind mai mult în lumea sufletului ei, rămăsese refractară tutulor încercărilor cărturarului de a o atrage spre saduceism. De aci exaltarea ei, la vestea noului învățător și depărtarea tot mai simțitoare între ea și tatăl.

Când zvonurile despre El, umplu-

toată masa mult, căsuț. Esau, cărturarul începu să-și tortureze și mai mult. Săca. O șinea închină, neștiind că liberă venba nici eu, slujitorii, îi documenta prin lecții îngrozitor de plătitoare, metemginiția unei asemenea credinți. Și cel ce o creștuse în învățăturile filosofilor greci și romani, în matematicile arabilor, în toate științele din acea vreme, mîndru că ea, mai era încă și copilul lui spiritual, el oel ce-i aprinsese luminile minții, el însuși se temeș acum de ea, a cărei inteligență nu-i mai primea nici o doctrină fără control.

Lupta din ascunsă dvoii făcșă.

— Pricipi Marta. El nu poate fi...
— Destul tată, vederile tale aci, tin mai mult să-ți slujească interesele.

— Marta!...
— Da, tu cu toți cărturarii tăi, vă petriviti minuat aci cu vederea, iar poporul.

— Ei, ce e cu poporul, ce face poporul?...

— Poporul zăpăcit de învățăturile voastre, v'ascultă și v'urmează.
— Ce-ar zice, Marta, cei ce...
— Tată, să sfârșim, nu ne 'nțelegem.

— Și nici odată la sfârșitul certe-i nu erau mai lămuriți ca la începutul ei. Și astfel scenele aveau loc, la fiecare zvon, despre o nouă minune a Lui.

Certurile deveniseră din ce în ce mai dese. Marta nu ceda nimic din credințele ei, iar învățatul tot mai înverșunat că cineva i se pusese împotrivă, nu mai vedea în Marta pe copilul lui, ci vrășmașul de idei, a cărui argumentație căta de acum să i-o înfrângă. Marta însă, cu ascuțimea spiritului ei, bătea în ceartă de multe ori pe bătrân, care greci, își străduia zadarnic creșterea în scoaterea a noi sofisme. De fapt, nu odată rămăsese încercat la unele întrebări ce i lo punea Marta, cu privire la Nazarinean și la care, el nu putea răspunde.

Intr'o zi însă, când cearta ajunsese să-i răscole cărturarului toată mânia, să-l amestecă vârtejul de cuvinte cu cari nu mai găsea puteri să se lupte, urlând de se cutremura palatul, arătă Martei poarta. Fu o zarvă ne mai pomemită, nepotrivirea de credințe domnind până atunci ascunsă la slujitori. Isbucni acum și la accepția, împărțindu-i în două taberi: cei ce erau de partea Martei și deci implicit cu Nazarineanul și cei ce lo împărțășau pe ale cărturarilor. Esau însă, care nu găsea de cuvînță ea servitorii să se amestece în trebile sale, îi conecdie pe toți. Vasta clădire rămase de atunci pustie.

Marta în dimineața aceea, luă drumul Ierusalimului.

Acum, se opri din nou, istovită de drumul ce devenise mai pietros. Sufletu-i rechemă dornic casa părintească. Privi iarăși depărtările. Ierusalimul își aprinsese luminile și părea că joacă cu scântecurile lor, în forme fantastice de umbre.

Sufletu-i înstreinat de științele reci, respira acum în plin, regăsindu-se pe sine, descătușat, putînd să se avante liber, fără ochii scrutători ai cărturarului. Și rechemă apoi pe Cel ce propovăduia o viață sufletească, gândea la minunile Lui, la viața Lui umilă și la alătea mii de suflete în care domnia El.

Luna răsărind, îi lumina paliditatea chipului de ceară; ochii-i doar, mai trădan scântecia de viață ce mai rămăsese într'însa. Trupu-i în răcoarea nopții, începu să-i tremure; porni iar.

Luna din înălțimile-i, urmărind-o, îi lumina calea.

Trecu niște movile de pământ și văzând că drumul ia altă direcție decât cea a Ierusalimului, o luă pe câmp. Cetatea creștea mereu, luminile una de alta se dpărtau treptat, iar ea simțind cum distanța scade mereu, înțea încă pașii. Se înfălni din nou cu drumul. Din mogałdecață cum apăruse până atunci, Muntele

Măslinilor se înalță acum în față-i, lucitor, cu crestele argintate de lună, cu pântecul înghițit în umbră.

Și mai sleit, trupu-i zoră necentenit pașii.

Ajunse la porțile de la miazănoaptea ecclății.

Lăsa în jos orașul și o luă spre dreapta, partea unde stia că vin Ghetsimani. Urcă poteci pietroase, sări peste crăpături adânci de pământ, iscodind mereu locul, de unde aveau să nceapă măslinii. Sui încă o creastă și se scobori pe cărârșu ce ducea spre grădină. Se auzia murmurul pașnic și pios ca o rugă, al măslinilor. Intră. Linistea ce domnea, oboseala drumului aerul de adâncă religiozitate al grădinii, toate o îndemneau să se așeze o clipă pentru odihnă; dar teama că nu se va mai putea scula, o făcu să treacă înainte.

Iscondind imprejurimile, ochii ei se opriră pe un vârf mai ridicat de stâncă, asupra unei lumini ce înconjura Omul. Cu sufletul pătrus de emoție o luă de dreptul, ne mai simțind căzăturile și picioarele-i zdrobite de colțuri de piatră, nici mâinele-i în-sângerate, nici mijlocul înțepenit de fugă.

Ne mai pătind acum umbra pe picioare, se tiri până la El, pe brânci.

Se apropie de El, îi cuprinsese cu brațele-i genușii și abea putând roști „Doamne” își dăde duhul.

O flăcără albăstrucie, soia în seara aceea, înălțimele cerului.

Era la a treia rugăciune.

O zi de primăvară

de Elena Nicolită Voronca

Aceiași zi, de primăvară, cu părălele curgătoare, cu cerul senin și soarele cald, cu ciripitul înțepător al pasărilor. Se scurge părălele, se scurge zilele, se scurge anii, ducând cu sine tot ce a fost. Viața scapătă tot mai dărăpanată, jupărită și dășită de farmecul, de înfrățirea și de odinioară. Fecit oști oști înău il simți când nu-ți dădeai picuștele prașii în raport cu tot, când în lor sați senidă multă înău de sine, lăa crescut. E seninul cu te apropii de perfecțiune pe care cu timpul, o ai realizat.

Neștiință și orăzitate înău cu podobele, în stărea matură și o ajută mîntea cu podobele ei și dacă a rămas un apris din podcabele tinereții atunci provine o combinație fericită. Desavantajele tinereții care distrug forțarea, prin înțeleală, nerăbdare, necumpătare, neprecugetare, ușurință în judecătii, timpur, făcînd lec scumpăului în toate, în cumpătat o înecputul fericită. De aceea persdancle în natură liniștit sunt fericite, pentru că nu ard să ajungă repede extremul de judecă rece și cu caleții, evoluțiunea făcîndu-se în mod natural. Focul prea viu și fierc, ardă prea repede și nu poate să dăde rădăle fierți care sunt cele mai bune. Înău a-cela de teamă că dădă cu fericele dulci. Dacă ești în stărb să le guști în liniște e o fericită, pe care nu or cine o poate guști. De te-gulă o guști numai acela care în a gustat o pe aceea a înău purilor diplăi. Astfel, teamă cu primăvara se pot concilia. În atari împrejurări, dacă li-e dat să le trăești, o zi de primăvară — când vezi că se scurge părălele, că zilele și anii, ducând cu sine tot ce a fost, — o privești fără regret. Brănduse creșe toamna, brănduse creșe și primăvara cu deosebiră că cele de toamnă în curând sunt accperite de ne.

SEARA DE DENIE

*E seară cernită de denie sfîntă
Poporu 'ntreg tace și clopote pting
Și pomii 'n grădină cumplit se frămîntă
Și toate sunt triste și toate se frîng!*

*Și stelele 'n ceruri dispar cîte una,
Doar luna sfioasă se naltă încet
O clipă, și 'n urmă dispore și luna.
Căci moare pe cruce sublimul poet!*

*Satana în iaduri mușeste de ciuda
Triumfului veșnic al morții lui Christ:
În seara aceasta se spînzură Iuda
Învins de cînța, ca moartea de trist.*

H. Hortopan

Visuri dulci...

(SCHITA)

D-lui N. Ciocărdia.

Ceoaia Sofita tocmai se gătea să sofle în lampă, când intră și soțul ei d. Arghir Caltopol, băcaul de la „Colțul rețede”.

— „Mai stai un minut, se rugă dănsul cu să rechi socoteala zilei.

Ceoaia Sofita își luă cam cu ne-căz iar rechia și așteptă.

— „448 lei și douăzeci și cinci de bani câștigă pe-o numai azi

— „Ce spui?

— „Dar dacă nu m'ar lura și dracii din grăvălie, cât crezi că ar fi?

— „Partea lor, aia — zise îngăduitoare femeia.

— „Să-i ia dracu!

D. Arghir începu să se desbrăca spre marea bucurie a ceoaiei Sofita, care atât aștepta.

Suflă în lampă și se așeză cu sfială, alături de bărbatu-său, care cuprinsese cu trupul lui gras trei sferiuri din asterunt.

— „Dacă o mai ține țărășenia asta 2 luni...

— „Care țărășenie? întrebă somnoroasă femeia.

— „Cum, care? Războiul. — zice de-o mai ține 2 luni, apoi închid băcănăia. Fac destui bani ca să trăesc apoiși cum vreau eu.

— „Ei!..

— „O să ne luăm o meșioară pe aproape de oraș...

— „Că ar fi bine zău!

— „Pe-a lui Costache Dumitriu bunăoară, — o sută cincizeci de mii de lei, dar la vremea asta, 11 înșel eu și cu 100, — nu mai să țină țărășenia.

— „Păi o să țină...

— „De! Bine-ar fi văzui însă în gazete, că neamțul ar vrea pace”.

— „Neamțul?

— „Și în timp de pace, — vezi d-la? — nu o să mai putem vînda zahărul cu cutia și iar o să-l dăm la hărlință ca înainte.

— „Păi!

— „Ți-adeui aminte că și Matache registratorul, avea până mai dăunazi pretenția, să-i vinzi zahăr de trei ori pe zi.

Azi abaia îi dau 1 kilogram polițaiului și lui don Miluță avocatul, că-i de-ai noștrii. Cine poștește zahăr să ia cu lada... să nu mai mă săcăe cu 5 și cu 10 bani, — zice bine?

Dar în cînda d-lui Arghir, care ar fi avut poftă să mai vorbească, ceoaia Sofita adormise cu fața spre perete; — și atunci, ca în rarele sale momente de bună dispoziție, cuprinsese și băcaul cam stănagaci, mijlocul subțire al nevestei și începu apoi să sforăe.

Nu trecu însă un sfert de oră și femeia se deoseptă aproape țipînd.

— „Dar ce-ai Arghir frățioare, de mă strănăi așa tare.

— „Ce să audă d-nul Caltopol!

Dănsul vorbea în vis:

— „Nu-ți dau domule Matache? Nu-ți dau eu bucățica, — să mă țui; — dacă vrei eu toptanul sau cu lada, iacă poftim!”

Traian I. Cristescu

SĂPTĂMÎNA TEATRALĂ

Papa Lebonard

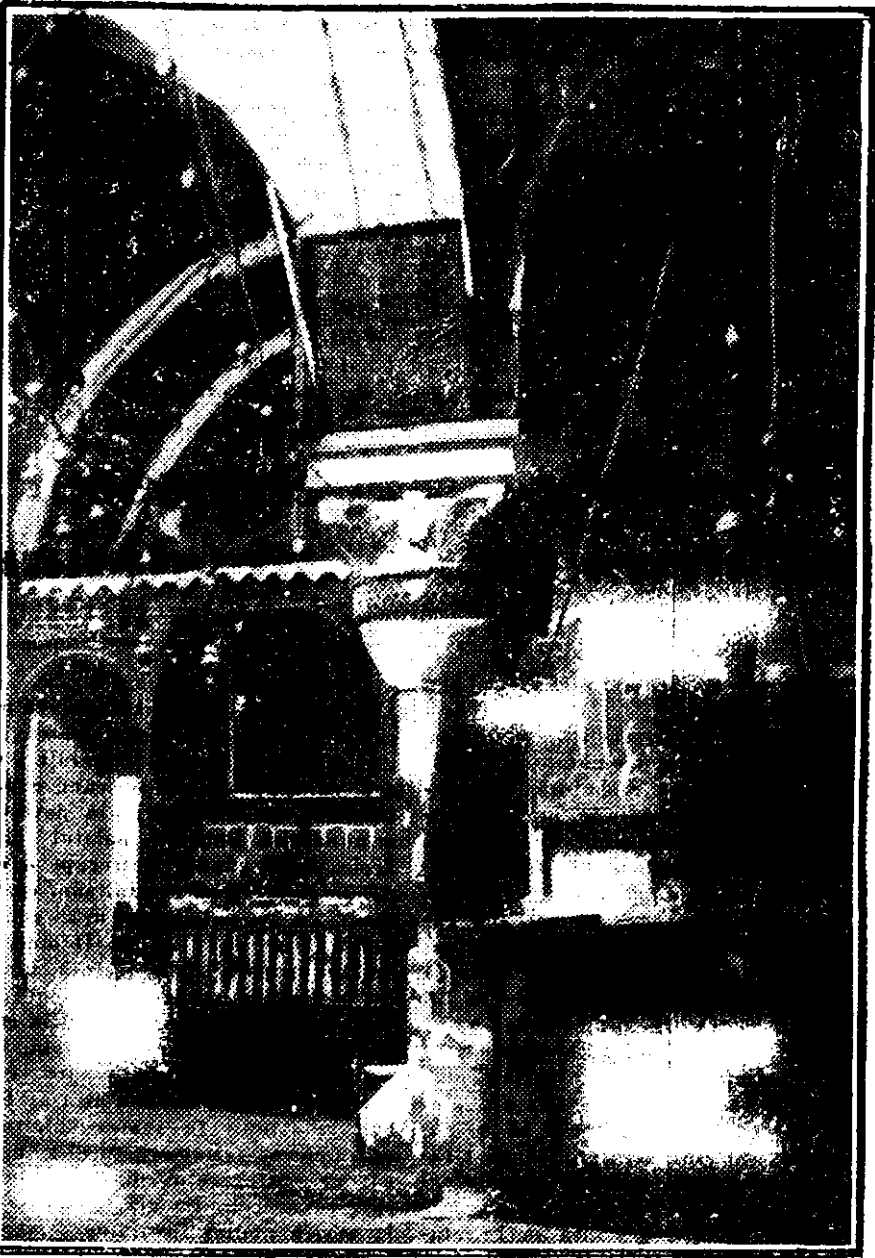
N'avem să ne oprim mult asupra dramei plămuită de Jean Aicard. Drama aceasta nu trăeste prin valoarea ei proprie, ci numai prin virtuozitatea interpretării rolului titular. S'a întâmplat cu piesă aceasta, dela început, un lucru care caracterizează și lămureste destul de evident însemnătatea interpretării rolului de căpetenie pentru izbăvada și trăinicia operii. S'a jucat întâia oară Papa Lebonard la Comedia Franceză și a căzut cu mult brio. Drama era înmormântată deabinelea când a ajuns în mâinile marelui Novelli. Artistul s'a pus pe lucru. A tăiat, a adăogat, a modelat, a șlefuit materialul găsit în piesa lui Aicard, a jucat-o și a avut un succes răsunător. Papa Lebonard a și rămas unul din marile succese ale lui Novelli. Pe urmă adaptarea lui Novelli s'a reluat și la Comedia Franceză, cu Sylvain în bătrînul Lebonard, și a plăcut și a rămas în repertoriu. Și astfel Papa Lebonard, o piesă căzută și slăbuță, a pătruns în mai toate teatrele de seamă unde actori de seamă răvnese să intruzeze pe eroul atât de simpatic al dramei lui Aicard.

Firește că rolul acesta plin a ademenit și pe artiștii noștri. Notăra a jucat Papa Lebonard. Nu l'am văzut la Teatrul Național, ci întâmplător într-o grădină a unui mare oraș de provincie, așa că ne-ar fi imposibil să ne pronunțăm asupra valorii interpretării decanului scenei românești.

Acuma a venit d. Petre Sturza cu Papa Lebonard. Mărturisim din capul locului că Petre Sturza ne place ca actor. E un artist întreg. Are resurse bogate. Era de așteptat deci că, dacă vine cu un rol ca Lebonard, are de spus ceva.

Și într'adevăr că Petre Sturza a spus mult... Să vedeți!

Toată piesa se învârteste în jurul bătrînului, bunului și ciustitu-

BISERICA SF. MORMINT. — INTERIORUL

CREMA FLORA PUDRA SĂPUN

PREPARATE DE
AL. ITEANU Farmacist, Furnizor al Curții
Regale Române

Sunt neîntrecute pentru înfrumusețarea obrazului
aceasta o dovedește cu prisosință succesul mereu crescând al acestor pre-
parate, cu toate că pe zi ce trece se ivesc noi articole similare.

Onor. Public e rugat a refuza ca neevitabile dacă aceste preparate
i s'ar da în cantități mai mici, sau altfel decât în ambalajul original a-
rătat aci: Crema „FLORA” se vinde cu Lei 1.50; Pudra „FLORA” cu
50 b., 1. lei și 2. lei și Săpunul „FLORA” cu Lei 1.50.

Orice cremă care se vinde sub denumirea de „FLORA” în cutii ro-
tunde de lemn sau în cutii și borcane de porcelan, cari nu sunt la fel ca
cele grătate aci și pe un preț mai mic de Lei 1.50 nu este adevărată
crema „FLORA” ci o imitație.

Capilogen ^{apa de} ^{păr} **FLORA**
si
Pomada de păr.

pentru îngrijirea rațională a părului.

Capilogen FLORA Sticla mare Lei 3.25
mică Lei 2.50. Pomada FLORA, borca-
nul mare Lei 2.50, mic 1.75

Pasta de dinți **BUCOL**
si
Apă de gură

Întrețin gura și dinții în cea mai perfectă
stare.

Pasta BUCOL Lei 1.25 -- Apa de gură
BUCOL Lei 1.50

Săpun de Lapte de Crin
și
Lapte de Crin

FLORA

Infrăgezesc pielea, înlătură petele
și coșii de pe obraz, netezesc tenul
și mâinile. Laptele de crin FLORA
se recomandă în special persoanelor
obișnuite a întrebuința cosme-
tice lichide. Prețul: Lapte de crin
Lei 2. — Săpun Lei 1.50.

La nemulțumire se restituie costul pentru ori-care din aceste preparate. De
vânzare la droguerii, farmacia și galanterii

Se caută depozitari în toate comunele rurale din țară pentru vânzarea preparatelor „FLORA”
în condițiuni foarte avantajoase: A se adresa depozitului general, L. LINDENBERG.

București, Strada Stelea No. 23